

ΣΤΟ ΡΕΛΑΝΤΙ

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΒΑΣΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΟΔΗΓΩΝ ΔΙΚΥΚΛΟΥ

**ΕΚΤΑΚΤΗ
ΕΚΔΟΣΗ**

Όταν η κοινωνία
εξεγείρεται,
οι εργάτες δεν
γυρνούν την πλάτη.

Η εν ψυχρά δολοφονία του Ισχρονου Αλέξη δεν ήταν ένα μεμονωμένο περιστατικό, ούτε μια παρεξήγηση. Ήταν προσχεδιασμένη, ήταν μία από τις επιλογές του κράτους, απλά δεν ήταν η μόνη. Όταν τα Εξάρχεια τελούν υπό αστυνομική κατοχή τα τελευταία χρόνια, όταν φασίστες διαφόρων αποχρώσεων αναρωτιούνται μονίμως στα τηλεοπτικά παράθυρα «μα που είναι η αστυνομία» ή ζητούν από τους μπάτσους να χρησιμοποιήσουν τα όπλα τους, προετοιμάζουν το έδαφος, προλειαίνουν το έδαφος, ζητούν, απαιτούν, εκλιπαρούν, εκβιάζουν την κοινωνική συναίνεση για περισσότερη κρατική βία, για μεγαλύτερη στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας και τώρα που χάνουν την εξουσία πνιγμένοι στη σαπίλα τους, δε διστάζουν να παίξουν το τελευταίο τους χαρτί.

Εφησυχασμένοι πως η κοινωνία δεν θα αντιδράσει μαζικά, όπως ακριβώς δεν αντέδρασε στις 100 και πλέον κρατικές δολοφονίες τα τελευταία 20 χρόνια, ανεβάζουν τον πήχη της κρατικής βίας πιστεύοντας πως έστω και την τελευταία στιγμή με μια κίνηση ΜΑΤ θα πάρουν την παρτίδα.

Είπαμε, δεν ήταν η μόνη επιλογή της εξουσίας, ούτε το μοναδικό τους στρατηγικό σχέδιο όμως ο πνιγμένος (που είναι επιρρεπής στις ακροδεξιές κορώνες) από τα μαλλιά του πιάνεται.

Ίσως απλά οι φασίστες να πήραν κεφάλι. Όμως αν τους καθόταν και αντέστρεφαν το βαρύ για αυτούς κλίμα χωρίς ιδιαίτερα προβλήματα, κανείς δεν θα έλεγε όχι. Στη χειρότερη περίπτωση η κυβέρνηση θα φορτώσει την πτώση της σε ένα «τυχαίο γεγονός» προκειμένου στο μέλλον να διαπραγματευτεί την επάνοδό της στην εξουσία.

Οι αντιστάσεις των τελευταίων ετών, από την πλευρά της εργατικής τάξης τουλάχιστον, είναι μηδαμινές κι έδιναν πολλές ελπίδες σε ένα σενάριο ακροδεξιάς εμπνεύσεως. Έκαψαν την Ελλάδα δεν μιλήσαμε, κόβουν τα βαρέα δεν μιλήσαμε, επιβάλλουν το ασφαλιστικό δεν μιλήσαμε, υπέγραψαν τη συλλογική σύμβαση του ενός ευρώ δεν κουνήθηκε φύλλο. Τώρα σκοτώνουν τα παιδιά μας.

Αν συνεχίσουμε να περιμένουμε από τους εργατοπατέρες ή τα κόμματα να μιλήσουν για μας είμαστε άξιοι της μοίρας μας. Αν αφήσουμε τους εντεταλμένους, ζάμπλουτους δημοσιογράφους που εκτελούν χρέη εκπροσώπου τύπου της αστυνομίας να παραμορφώσουν την εικόνα και να καθορίσουν τις εξελίξεις είμαστε άξιοι της μοίρας μας. Αν δεχτούμε ένα σκουλήκι της δικηγορίας κι ένα μπάτσο δολοφόνο να μας χλευάζει κατάμουτρα είμαστε άξιοι της μοίρας μας.

Κάποιοι μιλάνε για ζημιές, εμείς μιλάμε για ζωές.

Οι εργαζόμενοι στα καταστήματα που κάρκιναν και χάνουν τις δουλειές τους...

Αναλύσεις επί αναλύσεων και κροκοδείλια δάκρυα στα τηλεοπτικά παράθυρα και τις σελίδες των εφημερίδων προκειμένου να αντιμετωπιστεί μια εξέγερση, ένα κίνημα που εμφανίζει έντονα αντισυστημικά χαρακτηριστικά.

Ενώ τα πληρωμένα παπαγαλάκια της εξουσίας (αλήτες, ρουφιάνοι, δημοσιογράφοι φωνάζουν οι διαδηλωτές στους δρόμους) προσπαθούν να ενεργοποιήσουν τα πλέον συντηρητικά ένστικτα της κοινωνίας όλοι αναγνωρίζουν πως οι περισσότερες επιθέσεις είχαν σαν στόχο τράπεζες και πολυεθνικές αλυσίδες.

Θέλουν να μας πείσουν πως η εξέγερση υποδαυλίζεται από τους έφηβους και 200 κουκουλοφόρους που υποκινούνται από σκοτεινά κέντρα στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Το ίδιο παραμύθι (χωρίς έφηβους) το πούλησαν και στις φωτιές του 2007.

Όμως η πραγματικότητα μιλά για κινητοποιήσεις σε όλες τις ελληνικές πόλεις από την Αλεξανδρούπολη μέχρι τα Χανιά και από τις Κυκλάδες μέχρι τα Επτάνησα. Σε αυτές τις διαδηλώσεις, όποια μορφή και αν πήραν, εμείς πέρα από τους μαθητές και τους φοιτητές αναγνωρίζουμε κι όσους δουλεύουν με ελαστικά ωράρια (flexicurity), τους ανασφάλιστους εργαζόμενους, τους μετανάστες εργάτες στις φράουλες της Μανωλάδας και κάθε σύγχρονο κολίγο, τους άνεργους, τους περιστασιακά εργαζόμενους, τους συναδέλφους των νεκρών εργατών της Ολυμπιακής φιέ-

Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Βόλος, Ιωάννινα, Ξάνθη, Πύργος, Αλεξανδρούπολη, Πρέβεζα, Κέρκυρα, Μυτιλήνη, Τρίκαλα, Καβάλα, Λάρισα, Χανιά, Ηράκλειο, Σάμος, Ρόδος, Νάξος... Μερικές από τις πόλεις που πραγματοποιήθηκαν διαδηλώσεις ή/και συγκρούσεις με την αστυνομία. Αλλά και Βερολίνο, Μελβούρνη, Παρίσι, Λονδίνο, Βαρκελώνη, Μαδρίτη... όπου έγιναν κινήσεις συμπαραστάσης και αλληλεγγύης στην εξέγερση

στας και της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης του Περάματος, τους απολυμένους, όσους απειλούνται με απόλυση, τους φτωχοδιάβολους, το σχιζομνητροπολητικό προλεταριάτο.

Ο βασιλιάς είναι γυμνός

Τα τελευταία χρόνια όλοι αναθεματίζουν τη σήψη και τη διαφθορά του κοινοβουλίου, τα σκάνδαλα, τις υποκλοπές, τα ομόλογα και προτείνουν ως μοναδική λύση να αλλάξει ο Μανωλιός και να βάλει τα ρούχα του αλλιώς. Ότι δηλαδή πρότειναν και οι σεμνοί και ταπεινοί προκειμένου να μας κάτσουν στο σβέρκο.

Προσπαθούν να μας πείσουν πως η κρίση οφείλεται στα πρόσωπα. Θα φύγουν οι κακοί και θα έρθουν οι καλοί... Προσπαθούν να μας πείσουν πως για τους εκατοντάδες σακατεμένους ή νεκρούς εργάτες που κουβαλούν οι νεκροφόρες της ανάπτυξης φταίει η κακιά στιγμή.

Όμως δεν έχεις δικαίωμα να κλαίγεις για την τύχη σου όταν έχεις εκχωρήσει τη δύναμη σου στους κάθε λογής αντιπροσώπους.

Εμείς, ως εργαζόμενοι, ως κομμάτι του εργατικού κινήματος, και σήμερα όπως και όλο το προηγούμενο διάστημα προτείνουμε απόλυτο έλεγχο των συνδικάτων από τις εργατικές συνελεύσεις και λήψη όλων των αποφάσεων από τα κάτω. Το ίδιο προτείνουμε και σε κάθε κοινωνικό κομμάτι σε όλη την Ελλάδα είτε πρόκειται για μαθητές, φοιτητές, εργαζόμενους, άνεργους, συνταξιούχους, έλληνες και μετανάστες.

ΔΗΛΩΜΕΝΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΣΕ ΕΡΓΑΤΙΚΑ “ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ”

2000 127

2001 188

2002 153

2003 145

2004 127

2005 111

2006 128

2007 115

2008 120

Πιστεύουμε πως με τη δολοφονία του Αλέξανδρου έπεσαν οι μάσκες.

Η γσεε, ως το πειθήνιο κανίς της κυβέρνησης, πολύ θα ήθελε να ακυρώσει την απεργία της 10ης Δεκεμβρίου, όμως είδε πως δεν θα άντεχε την κοινωνική κατακραυγή οπότε αρκέστηκε σε μια συγκέντρωση παρωδία στο Σύνταγμα κι εξαφανίστηκε στο μισάωρο. Ευτυχώς, η συντριπτική πλειοψηφία των εργατών τους αγνόησε και έσωσε στοιχειωδώς την αξιοπρέπεια του εργατικού κινήματος με μια ογκώδη πορεία.

Όμως ποια είναι τα ζητήματα που τέθηκαν, ειδικά από την εργατική ή την επαναστατική αριστερά που λανσάρεται ως πιθανή λύση στο σημερινό πολυδιαφημισμένο αδιέξοδο; Γιατί δεν κάλεσαν έκτακτες γενικές συνελεύσεις προκειμένου οι εργαζόμενοι να συζητήσουν;

Μήπως επειδή ήταν πιθανόν να αποφασίσουν για το συντονισμό του αγώνα τους; Γιατί, ενώ φαίνονται να επιτίθενται στο σύστημα, τη στιγμή της εξέγερσης γίνονται δεκανίκια του συστήματος και μετά τη πορεία στέλνουν τον κόσμο στο σπίτι του για να παρακολουθήσει τη συνέχεια από την οθόνη της τηλεόρασης;

Επειδή, όπως είπαμε και παραπάνω, η εξέγερση αυτή έχει έντονα αντισυστημικά χαρακτηριστικά και δεν συμφέρει κανένα από όσους λυμαίνονται την εξουσία να ξωκείλει από το προσυμφωνημένο κοινοβουλευτικό θεσμικό πλαίσιο της αστικής δημοκρατίας.

Εφόσον έχει έρθει η ώρα ο καθένας να αναλάβει τις ευθύνες του εμείς τι προτείνουμε;

Πρώτα απ' όλα επιδιώκουμε την απονομιμοποίηση της γσεε στη συνείδηση των εργαζομένων. Μετά την εξευτελιστική συμφωνία που υπέγραψε την άνοιξη με το σεβ, στην πανελλαδική απεργία της 10ης Δεκεμβρίου γύρισε την πλάτη σε ολόκληρη την κοινωνία και ειδικά στη νεολαία.

Σαν απάντηση στην προδοτική τους συμπεριφορά ζητάμε από τους εργαζόμενους

α) να καλέσουν έκτακτες συνελεύσεις σε όλα τα πρωτοβάθμια σωματεία

β) να θέσουν ζήτημα στρατηγικής του εργατικού κινήματος με βάση τη δεδομένη αποτυχία των εργατοπατέρων και των καρεκλοκένταυρων της αντιπροσώπευσης

γ) να αναδιατυπώσουν το συνδικαλισμό με συνελεύσεις βάσης κι αλλαγή καταστατικού όπου όλες

οι αποφάσεις θα παίρνονται από τα κάτω

δ) να αφαιρέσουν κάθε εξουσία από τα διοικητικά συμβούλια, που θα έχουν μόνο διεκπαιρευτικά καθήκοντα και θα είναι άμεσα ανακλητά.

ε) όπου δεν είναι δυνατόν να συσταθεί πρωτοβάθμιο σωματείο βάσης να συστηθούν επιτροπές εργαζομένων

ζ) να τεθεί ως στόχος και να ξεκινήσει η ζύμωση για τη δημιουργία μια ταξικής ομοσπονδίας με αμεσοδημοκρατικά χαρακτηριστικά όπου οι αποφάσεις θα πηγάζουν από τις συνελεύσεις.

Με λίγα λόγια ζητάμε τη γενικευμένη απονομιμοποίηση της αντιπροσώπευσης και να προκριθεί η συμμετοχή στη λήψη των αποφάσεων.

Ζητάμε από τη νεολαία και τη κοινωνία γενικότερα να αυτοοργανώσει τον αγώνα της μέσα από συνελεύσεις (στο σχολείο, στο πανεπιστήμιο, στη πλατεία, στη γειτονιά, στο εργατικό κέντρο) χωρίς να υπακούει σε θεσμικά όργανα (προέδρους, γραμματείς, Φαρισαίους και ειδικούς).

Η μόνη υγιής αντίδραση στη γενικευμένη επίθεση που δεχόμαστε τα τελευταία χρόνια είναι η δημιουργία συλλογικών αντιστάσεων. Πρέπει να ξαναβρεθούμε, να μιλήσουμε, να αποφασίσουμε και να δράσουμε. Τόσα χρόνια εμπιστευόμαστε την τύχη μας σε κάθε λογής σωτήρες και φτάσαμε να χάσουμε ακόμη και την αξιοπρέπεια μας. Πρέπει να αποκτήσουμε φωνή κι όχι να γίνουμε και πάλι μαριονέτες στα χέρια του κάθε επαγγελματία εγγαστρίμυθου.

Εμείς σαν εργαζόμενοι αναλαμβάνουμε τις ευθύνες μας και δεν εναποθέτουμε τις ελπίδες μας σε κανένα πεφωτισμένο ηγέτη ή ικανό αντιπρόσωπο.

Την ιστορία ή θα την καθορίσουμε εμείς ή θα την δούμε να ξετυλίγεται σαν φάρσα από τα δελτία ειδήσεων.

**Η εξέγερση του Δεκέμβρη δεν είναι παρά μια ακόμη μάχη του ταξικού πολέμου.
Αυτοοργάνωση, αλληλεγγύη, συμμετοχή.
Λευτεριά σε όλους τους συλληφθέντες της εξέγερσης
στην Ελλάδα και το εξωτερικό.**

ΌΛΟΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ 18 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 2008

11:00 ΜΟΥΣΕΙΟ, ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Κούριερ, ντελίβερι, εξωτερικοί

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΒΑΣΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΟΔΗΓΩΝ ΔΙΚΥΚΛΟΥ